

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 114/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **M.HOUSE s.r.o.**, Mansueta Olšovského 4, Malacky, zastúpenej **URBAN & PARTNERS s.r.o.**, advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 16Sa/15/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť, skutkový stav a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postom správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať bez zbytočných prietahov a aby jej priznal primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Sťažovateľka sa správnu žalobou z 22. augusta 2024 domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia mesta Malacky, útvaru výstavby a životného prostredia o v poradí už treťom prerušení kolaudačného konania a žalobou proti nečinnosti aj odstránenia nečinnosti označeného orgánu verejnej správy uložením príkazu konať.
3. Správny súd právnenému zástupcovi sťažovateľky 10. októbra 2024 doručil rozhodnutie o vylúčení preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu na samostatné konanie a predmetom napadnutého konania tak zostala len žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy. Následne správny súd sťažovateľku 26. novembra 2024 vyzval na predloženie vyrozumenia o podanej sťažnosti (sťažovateľka odpovedala 27. novembra 2024, pozn.), žalovaného 21. januára 2025 vyzval na vyjadrenie k podanej žalobe a predloženie spisového materiálu zo správneho konania, 23. mája 2025 žalovanému oznámil akceptáciu jeho žiadosti o predĺženie lehoty na predloženie

administratívneho spisu do 30. mája 2025, pričom 17. júna 2025 žalovaného opätovne urgoval na doloženie spisu a 15. augusta 2025 sťažovateľku vyzval na podanie repliky.

4. Správny súd na žiadosť ústavného súdu potvrdil, že 15. januára 2026 sa v predmetnej veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu skutkovej a právnej zložitosti skončené bez rozhodnutia vo veci samej. Keďže v prípade žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy sa rozhoduje vo veci samej uznesením, ktoré nie je potrebné vyhlasovať, obom účastníkom konania, ako aj ich právnym zástupcom, ktorí boli osobne prítomní na pojednávaní, bolo oznámené, že uznesenie, ktorým správny súd rozhodne vo veci samej, bude vyhotovené a expedované v lehote jedného mesiaca, čo obaja účastníci, ako aj ich právni zástupcovia vzali na vedomie. Uznesenie bolo vyhotovené k 16. februáru 2026, keď bolo zároveň expedované.

5. Sťažovateľka osobitne rozporovala postup správneho súdu, ktorý je v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy sám nečinný, a to aj napriek už predchádzajúcich dvom sťažnostiam adresovaným predsedovi správneho súdu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

7. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

8. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie bez zbytočných prieťahov (z totožných dôvodov) už v ústavnej sťažnosti z 22. augusta 2025, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 713/2025 zo 16. decembra 2025 tak, že sťažnosť bola odmietnutá. V tomto uznesení poukázal ústavný súd na to, že síce nie je dĺžka konania optimálna, avšak stále je ústavne akceptovateľná, a to najmä s poukazom na rozhodovaciu prax ESLP, podľa ktorej v civilných veciach (a obdobne aj vo veciach správneho súdnictva) dĺžka súdneho konania na jednej inštancii v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESLP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69).

9. Pokiaľ ide o podstatu veci, v ktorej mal správny súd konať prieťahovo, je potrebné uviesť, že žaloba o nečinnosť orgánu verejnej moci je žalobou, o ktorej by sa malo rozhodnúť skôr ako v dvojročnej lehote. V posudzovanej veci bola žaloba podaná 22. augusta 2024 a bolo

o nej rozhodnuté uznesením zo 16. februára 2026 – teda celkovo trvalo konanie 1,5 roka, čo je síce hraničné, avšak vzhľadom na okolnosti ústavný súd vyhodnotil, že k porušeniu práv sťažovateľky nedošlo. V tomto zmysle vzal ústavný súd do úvahy hneď niekoľko skutočností:

- už v čase, keď ústavný súd rozhodoval o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky, bolo vo veci nariadené pojednávanie (15. január 2026) a toto pojednávanie sa aj riadne uskutočnilo;
- ako vyplýva zo zápisnice z tohto pojednávania (ktorú ústavnému súdu doručil správny súd), na tomto pojednávaní bola sťažovateľka informovaná, že vo veci bude rozhodnuté uznesením bez verejného zasadnutia, a to s ohľadom na skutkovú a právnu zložitost' veci do 1 mesiaca od konania pojednávania;
- uznesenie bolo vydané 16. februára 2026 (čo bol najbližší pracovný deň po 15. februári 2026, pozn.) a toho dňa bolo aj expedované.

10. Sťažovateľka podala opakovanú ústavnú sťažnosť ani nie po dvoch mesiacoch, odkedy ústavný súd vo veci ňou namietaných priet'ahov rozhodol, pričom sa tak stalo už po pojednávaní, na ktorom bola informovaná o tom, že vo veci bude meritórne rozhodnuté a kedy. Správny súd v tejto lehote aj rozhodol, a to v deň, keď sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť, ktorá preto s ohľadom na tieto okolnosti vyznieva špekulatívne, najmä keď z postupu správneho súdu možno vyčítať zrejmu snahu o urýchlené a bezpriet'ahové rozhodnutie vo veci.

11. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, IV. ÚS 254/2021).

12. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

13. Ústavný súd v závere uvádza, že nepovažoval za nevyhnutné doručiť sťažovateľke mailové vyjadrenie správneho súdu sťažovateľke na repliku, keďže obsahovalo len chronológiu úkonov súdu vykonaných v posudzovanom konaní po pojednávaní, ktoré sa konalo 15. januára 2026 – išlo teda len o zhrnutie faktov, pričom je zrejmé, že o jednotlivých úkonoch mala sťažovateľka vedomosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu